

De lichtvoetige tred van Rik Tulkens

DIEST Schoonheid zit vaak in kleine hoekjes verborgen, als onopvallende, kleine parels. De Diestse stadsdichter Rik Tulkens is zo'n kleine parel. 'Ik gooi soms een fles in zee en hoop dat die ergens aanspoelt bij iemand die er iets aan heeft,' zegt hij. *Georges Giesen*

Stadsdichter Rik Tulkens: 'Ik probeer de mensen blij te maken.' Foto: gien

'De grijze januari-avond ligt als een klamme dweil op de drempel van het nieuwe jaar en doet de straatkeien naglimmen onder een feestverlichting die, voorbij haar houdbaarheidsdatum, krampachtig overuren maakt.' We citeren Rik Tulkens (72), onze vierde stadsdichter na Eric Vandenwyngaerden, Marcel Van Passel en Ina Stabergh. Hij is een geboren en getogen Diestenaar, die afstudeerde aan het Koninklijk Atheneum (Latijn-Grieks) en - of alle places - uiteindelijk een carrière maakte als legerkolonel! 'Maar ik ben nooit een echte militair geweest', relativeert Tulkens. 'Schiets oefeningen of militaire manoeuvres waren aan mij niet besteed. Ik deed vooral financiën en stapte uiteindelijk over naar de Rijkswacht, waar ik heel nauw betrokken was bij de toenmalige politievorming.' Vandaag woont hij in Paal in

een prachtig huis. 'Maar ik woon amper 700 meter van de grens met Diest', haast hij zich te zeggen. 'Ik ben sneller in 't stadhuis van Diest dan in Berlingen...' Zijn mooie huis ademt de typische nostalgie van voorbije eeuwen uit, met zeer kleine ramen, toen de dagen trager en donkerder waren. Aan oude houten balken hangen kristallen luchters, langs kunstige wandtapijten prijken klassieke schilderijen, antieke meubelen mijmeren over oude vloeren en overal, werkelijk overal, kreunen kasten onder het gewicht van dikke boeken. In een hoekje wachten rijen vinylplaten op een goed idee.

Poëzie met een tikje humor

Tulkens houdt van Diest, zoveel is zeker. Heel wat gedichten gaan over hoekjes en plek-

jes in de Demerstad. Hij is ook niet weinig fier stadsdichter te mogen zijn. 'Als dichter wil je natuurlijk af en toe gehoord en gelezen worden op dat grote podium dat het leven uiteindelijk is', bekent hij. 'Ik hou van lichtvoetige poëzie, met een tikje humor, die een goed gevoel geeft. Als dichter gooi je af en toe een fles in zee en je hoopt, dat die dan aanspoelt bij iemand die er iets aan heeft.' Eigenlijk had het mandaat van Rik Tulkens in oktober 2014 beëindigd moeten zijn, maar het stadsbestuur heeft hem gevraagd nog even aan te blijven. 'Ik denk dat ze even niet goed weten waar ze met de functie naartoe moeten', veronderstelt hij. Wat niet zoveel mensen weten is dat Tulkens ook al twee cabaretprogramma's heeft geschreven, waarvan de laatste 'Blessuretijd' heet. Het zijn werkelijk prachtige fragmenten

- opvallend actueel - met zang en orkest. Mocht ik een amateur-theatergezelschap leiden, ik zou het wel weten... Rik droomt nog altijd van een heuse Gedichtendag in Diest, waarbij Nederlandse en Vlaamse dichters elk jaar verzamelen zouden blazen in de monumentenstad. Het zou een poëtische happening kunnen zijn, met gedichten in etalages, oude woorden die aan oude muren hangen... Welke stad zou daarvoor meer geschikt zijn dan Diest?

“ **Diest, mijn liefelijke stad in zakformaat, ooit achteloos verloren gelegd in de dromerige oksel van de Demer**
Rik Tulkens
Stadsdichter

Ondertussen geniet Tulkens van zijn oude dag en van zijn blog. En daarin vinden we dan weer dit pareltje: 'Oude mensen sterven niet schielijk. Ze zijn jaren bezig ons te verlaten. Ze drijven langzaam van ons weg. Elke dag een beetje. In kleine stukjes. Tot alles op is...' Respect.

Deurnestraat 103, Paal.
Tel. 013-667.314
Blog: riktulkensstadsdichter.blogspot.be

SAMENLOOP

(Voor Lien)

laat ons hier tijdloos samenvloeien,
val hier maar dromend in mijn armen,
spijker je vast in al mijn dagen,
omspoel mij hier zonder erbarmen.

laat ons elkaar hier overstromen,
uit de vertrouwde bedding treden,
door niets of niemand in te tomen,
want morgen is vandaag vergleden.

laat ons hier gulzig samenkolken,
bevaar me en wees roekeloos,
de weg naar zee zoeken we later,
mijn traagte duurt hier oeverloos.

laat ons hier eerst nog wat verwijlen
en enkel drómen van de zee,
maar ben ik niet meer te bedaren,
stroom dan gewillig met me mee.

zo zijn wij midden deze stad
de armen die elkander vinden
en die vergeten hoe ze eerder,
en elders, andere oevers minden.

rik tulkens
stadsdichter 2012-2015

(Uit het Nieuwsblad): Karolien Heylen, voormalig stadsdichter Rik Tulkens en schep en Jos Uyttebroek onthulden een gedichtenplaat.

Diest bereidt zich voor op een groot volksfeest naar aanleiding van de heropening van de Demer.

Op 31 augustus mocht voormalig stadsdichter Rik Tulkens al een gedichtenplaat onthullen.

Het stadsbestuur van Diest zette gisteren de officiële opening van de Demer in. Voormalig stadsdichter Rik Tulkens mocht zijn gedichtenplaat 'Samenloop' onthullen. Die staat op een symbolische plaats vlak bij de Kaai waar de twee Demerarmen in het centrum in elkaar vloeien. Tulkens deed dat op zijn geheel eigen volkse en non-conformistische stijl. Hij bedankte ook Karolien Heylen, opkomend schrijftalent uit Schaffen, die meewerkte aan het gedicht.

GEDICHTENPANEEL "SAMENLOOP" Inhoudiging

Op 31 augustus 2016 werd, in de aanloop naar de feestelijke heropening van de Demer en op één van de mooiste plekjes van Diest, in intieme kring, een paneel met het gedicht "Samenloop" ingehuldigd.

Wie wil weten wie dat fris meisje (Oh muze!) daar doet bij die twee belegen senioren en wie wil herinnerd worden aan het scheppingsverhaal van dit gedicht (her)leze de commentaar bij het stadsgedicht hierboven.

Uit goed ingelichte bron werd vernomen dat mijn oratio tijdens deze "plechtigheid" nogal de mist in ging: terrasgeluiden, marktkabaal en werfverkeer op de achtergrond, overrazende vliegtuigen boven het hoofd.

Dan maar langs deze weg ook van die speech een voetafdruk voor de eeuwigheid achterlaten.

Mensen van 't stad en mensen van op de boer,

U kunt niet geloven hoe fier ik ben met wat hier vandaag staat te gebeuren.

Hier op deze plek, midden in deze prachtige stad die voor altijd mijn liefelijk lief zal zijn.

Daarom, voor dat we aan de serieuze dingen beginnen, eerst een oprecht woord van dank.

Aan Falke die het idee had.

Aan Jos, onze schepen van Cultuur, die het een goed idee vond.

En natuurlijk aan Astrid die er dan alleen maar even moest voor zorgen dat dit goed idee realiteit werd...

Natuurlijk... ik had liever een bronzen standbeeld op de Grote Markt gehad.

Schouder aan schouder met Cleynaerts.

Cleynaerts en de Tulkensen die accorderen heel goed, dat weet iedereen.

Maar ik begrijp ook heel goed dat dit niet mogelijk was.

Het brons is onbetaalbaar de dag van vandaag en voor een atletisch lichaam als dat van mij is héél veel brons nodig, dat begrijpt ge wel..

En bovendien: de stadskas is leeg naar het schijnt.

Na die facelift van mijn liefelijk lief. Alle begrip dus. En een paneel is toch ook niet niks...

Ik zeg nogal eens dat een gedicht niet "geschreven" wordt, maar dat het "op bezoek" komt.

Dat het zichzelf inviteert eigenlijk. Zoals een Hollander. En zoals sommige Belgen.

En kijk: de eerste regels van wat een stadsgedicht zou worden, vielen zo maar holderdebolder en zonder bellen via de voordeur bij mij binnen.

Gewoon bij het zien van een oude postkaart van het Spijker...

De volgende zinnen lieten echter wat meer eieren onder hun gat leggen en strompelden er veel onwilliger achteraan.

Ik dacht toen: kom, ik doe een oproep via Facebook en ik inviteer ander poëtisch gehandicapte Diestenaars om mee te schrijven.

Ik dacht zo: wat kan er meer een stadsgedicht zijn dan het product van zo een gezamenlijk "gemettel".

Maar veel succes had mijn oproep niet.

En ik was de wanhoop nabij tot een zekere Karolien Heylen, een lief boerenmeisje uit Schaffen, een koppel bevlogen zinnen afleverde die, oh mirakel, zo perfect pasten bij hetgeen ik in mijn hoofd had.

En zo groeide stroof per stroof en na een aantal werkvergaderingen, "Samenloop", als een harmonieuze quatre-mains.

Het was daarom dan ook niet meer dan billijk dat dit gedicht dankbaar "aan Lien" werd opgedragen.

Wie oud genoeg is weet dat destijds het water, bij het binnenkomen van Diest twee armen kreeg.

Eén arm drong de stad binnen via het Sint Job. Dat is de arm die nu terug werd opengespit.

Den andere arm, de Verversgracht, kwam langs het Twiëlbroek deze richting uit.

En na hun solo parcours vonden die twee armen mekaar hier op deze plek bij het Spijker terug. En vloeiden ze samen om de tocht naar zee te vervolgen. Dit waterverloop leek ons een schone metafoor.

Het leek te staan voor twee oude geliefden die mekaar ergens, stroomopwaarts in het leven, jammerlijk uit het oog waren verloren en die, door een gelukkige samenloop van omstandigheden, elkaar hier op deze prachtige plek terugvonden.

En die hier, midden in de stad, het verleden achter zich willen laten en die nog even willen lanterfantens alvorens hun levensloop samen verder te zetten

